

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΑΓΕΛΑΔΕΣ!!.

Στό Νηπερούτι τών 'Ηνωμένων Πολιτειών από δέκα περίπου ετών έχει καθιερωθεί τό δώριμεγμα και τό έπειτον... ανθρωπάνου γάμος! Η μητέρες δημάρη ποιήσονται γάμον γάλα και πού ή όλη γυναικείας τους ίπαρχεσίες δεν τούς έπωπερνον νά διαβέστονται τόν αυρού τους ώς παραμάνες σε ξένα αστικά, πηγώντων στούς είδους στούς της 'Επαρχίας παραλιαδάνοντας τό γάλα, σε έντασης θεραπείας σε ειδών απόστρεψιμων δοχείων, τά δοτιά διατηρούν μέσα σε φυγεία, και τό διανεύμων κατάτον στά στάσια πού τό γριφεύνονται, είτε μόνες τους, μέ τά γέραια τους, είτε μέ ήξετουν τό αντίλεις. Οι ιδιαίτεροι της 'Επαρχίας παραλιαδάνοντας τό γάλα, σε έντασης θεραπείας σε ειδών απόστρεψιμων δοχείων, τά δοτιά διατηρούν μέσα σε φυγεία, και τό διανεύμων κατάτον στά στάσια πού τό γριφεύνονται, είτε μόνες τους, μέ τά γέραια τους, είτε μέ ήξετουν τό αντίλεις. Οι ιδιαίτεροι της 'Επαρχίας παραλιαδάνοντας τό γάλα, σε έντασης θεραπείας σε ειδών απόστρεψιμων δοχείων, τά δοτιά διατηρούν μέσα σε φυγεία, και τό διανεύμων κατάτον στά στάσια πού τό γριφεύνονται, είτε μόνες τους, μέ τά γέραια τους, είτε μέ ήξετουν τό αντίλεις.

Ένορκεται δινος δη, κάθε γυναίκα πού προσφέρει τό γάλα της, τοβάλεται τακτικότατα σε αισθητή λατρεία και βασικηρολογή έστωσι και δη μόνον αυτό, αλλά οι γιατροί της 'Επαρχίας έποσκεπτανται τακτικά και τά στάσια τους, τά δοτιά πρέπει τό παταρήτως σε διατηρούνται σε άπλων καθηρώτητα. Έποιησις τά παιδιά και τά μάρτια τόν γυναικών αντών πρέπει νά είνε ίγειες και νά μην πάγων από μεταδοτικά ίδιως νοσήματα.

'Όπως θά αντιληφθείστε βέβαια, τό ανθρώπων από τό πεπονιώνειν γάλα τους 250 δολάρια (20.000 δραχμές) τό καλό. Κι 'Έπαρχεια πού πλειει τό γάλα από τό πρός 10 δολάρια (700 δραχμές) τό καλό.

Χάκης στη μέθοδο αυτή ίπταχουν στήν πλευρή μητέρες πού κερδίζουν από τό πεπονιώνειν γάλα τους 250 δολάρια (20.000 δραχμές) τόν μήνα. Μερικές μάλιστα στηργμάτων σε διάστημα ένος έτους νά προσδίονται 3.500 δολάρια, δηλαδή 250.000 δραχμές!...

ΠΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ**Ο ΔΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ**

(Τοῦ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ)

'Ο Γιρός τοῦ Οίνουρού κάθεται άπάνω σε κανονάργοι ολόχρυσο θρόνο πού λαιτουργεῖ από τό πετρόλια, άνωσεια στούς καναρίνους. 'Έπαρη πού βρίσκεται, μοκάζει μέ θύμον τριγυρισμένον από άστερια.

Οι μυνταρήνον σιχητούν μέ σοβαρότητα σε σπουδαίες υπόθεσεις. Μά ή σκέψη πού αποτυπώνεται ζερεύει και πετά από τό άποκτο παρθένο.

Τό αντοκράτεια κάθεται στή μέτρη τών γυναικών της συνοδείας της, στό φαρφουρένιο καύσο της, σάν άνθος λαμπρού τριγυρισμένο από φύλλα. Σύλλογεται πάσι δέ μεταπέμπτης της άντρας άρρενοι πάλι στον συνόνιο και κουνάει μέ πλήξη τό ρεπάνι της.

Ένα φιλοτα γιανούριον καθίσει τό πρόσωπο τού αντοκράτορα. — 'Η άγαπησμένη μου, λέει, μού στέλνει τήν ειδωδία του στόματός της με ένα σώματον, τού ριπούδινη της...

Κι 'δι αντοκράτορας, φεγγούδολιντας από πετρόλια, τρέχει πρός το φαρφορένιο καύσο αρίνοντας τούς σαστικούνεις μανταράνους νά κατίσσουν ό ένας τόν άλλον σωτηρών...

κατήματα πάνω στό τρατεύει, στις άντεγκαλήσεις και τή φασαρία, άσωτατώθηκε ή άγορά και πολλοί άφρησαν τά μαγαζιά τους και τρέπονται νά δούτε τί συμβαίνει.

— Δεν είνε τίτατα! Βγήκε και είτε στόν κόσμο σε Δημογεραματέας. Πρέπει νά έλεγε ή Μίζ-'Ελλας, απ' τό χωριδ μας, και διαπιστών, έν τοφ μεγάλα ηλήφ πού έχουν, αλ άρχαι;

— Και διάμαρχος τί λέει; — Τί νά πή... Αύτος βιώμε τόν μπελλά του...

— Και οι άλλοι τί έχουν και φωνάζουν;

— Γιά μπελλάδες τούς φέμαε κα' αυτούς.

— Μά τότε, είτεν διάμης δ Πικραμένος, τό άνταράκι τού χωρού, έστρετε τί πάθετε;

— Σάν τί;

— Ψάχνοντας γιά τή Μίζ-'Ελλας, έστρετε τί θυρίστε;

— Όχι.

— Βοήθετε τήν Μίζ-

— Μ π ε λ ά ε ε!

— Α, δυσα αντη, τήν βοήθεια μλη ή 'Ελλασ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ**ΕΙΔΥΛΛΙΑ**

Άταν προσεγών έκδιδεται έκλογη ποιμαντών μέ τόν τίτλον «ΕΙΔΥΛΛΙΑ», τό γνωστόν Πειραιώτα ποιητού το Χαντζάρα. 'Από την ουληλογήν αστήν, δική Χαντζάρα, παρεχόρησε είτε τό «Μπουκέτω τά παρακάτια ποτήματα, τέ όποια εύχαριστας δημιουργός με, καθ' δουν δη συμπαθής κι' έκλεκτος ποτήματος με και άπολαμβάνει τής γενικής έκπιμπσεως, είνε μηγωστος στό κολό κοινών.

Κομμάτι κι' καρδιά μων

ζυτνά και λαγκαριά,

Ζητάει χλωρά ήλιδαδια

και κρυστάλλια νερά.

Αναστενάσω, μάνα,

τήν ώρα τής αγήνης,

Έχει ώμωρητες ή πλάσια,

έχει και ωδά ή γης.

II

Επινώ μέ τήν αγήνη. Τά χέρια μων

γοργά τόν κόρφο μου κομπιτάνουν.

Νάν τόν ίδοντες δέν προκάνουν

τά μάτια μων, πού καμηλώνουν.

Φροντίζει δι θέση, στον ξένισταστο θέντο μων,

κι' διό φωντάνω κα' ώμωρεπάνω.

Θρέψει και τό χρωστό τόν έρωτα,

πού στήν καρδιά μων έχω κρυψένω.

III

Στή μηνή μων άπαλά τή μαρασένη

κύριτος δροσιάς έσταλείσεν, 'Ελένη.

Μικρή, στόν κάρπο μις τής πιντίλινης.

Θυμάσαι, πού σ' έτρωμαίσαν κι' ζήνες:

Στό πόδι τό κρηνάτο δεγχωμένη

την πάτηση πού μού έγνωσε λαμένη:

Και τό κρωστό τόν πετενόν θημήσου

πού σ' άποταξε δά' τά χέρια τό φωμά μου.

Χελιδονών φωνή έβγανες, 'Ελένη.

Τί θύμηση γιλασεά, χαριτωμένη!

IV

Πλειά ή φλογέρα σων δέ θ' άχολογήση,

τήν καρδιά μας γλυκά νάν τή μετίση.

Τό τραγούδι σου, καταντει τοπάνη,

πού νεράδια καυά πού έχει μαράνει;

— Αν ήταν έτοις γρήγορα νά σύνηση,

κλειδιά νάλα νά μήτρει είλε άντυληση.

V

Δεικλά καύθετει τό καλίδινη

φώνης τής αιγήνης. Χόρτου εδωδιά

κι' θρέπορη νεαί στή θηρά γρέθεα

κι' θρέπορης έχει στήν πάνηση.

Σκαλιώντος δρυνθες μπροστά της,

στάδιους διαλέγοντας από τή γῆς

διάλαφρες και κακαρίζουν

άργη στήν άχνα τής αιγήνης.

VI

Τής γής τά οδός έχουν άνοιξει:

Κι' από τό πρώτον λειβάδι τού 'Απριλίου ζέννους γλυπός: με τό ποτάμι τό άργινο παντού είνε διάφανος και λάμπει περνά ξανθόμαλλο κοράσο,

ψηλά δι γαλάζιος ουρανός.

Όμωφορος, μάνα, καν είνε δά κάσμος,

άποδενος και φωτεινός!

Κι' έίνε βαθύς, είνε μεγάλος

ψηλά δι γαλάζιος ουρανός.

VII

'Ηλιοβασιλέμα. Σαλενόνυ

άρρες τά λούνιδα άταλά.

Σε διάφανο ούρανο, τ' άστενι

τό βραδυνό φωτάει δειλά.

Άπό τόν κάρπο στό χωρό του

άντρογενον καλό γυρνά.

Διαβαίνει διατόδιος τό παλληράρι

και τό κατάτη ή νειά περνά.

Έκεινος μέ τό τατά στόν

(διμο),

άλιγαρα χλωρή στ' αιτή.

Κι' έχει γιλικά στής νειάς

(τόν κόρφο

το βρέφος μηματοηθή).

N. XANTZARAS

